

R

REVEIL-SERIE

OPSTAAN MET CHRISTUS

JOANNES BEUKELMAN

No. 512

MAART 2015

JOANNES BEUKELMAN

Joannes Beukelman werd op 11 maart 1704 te Hoorn geboren. Hier heeft Florentius Costerus gestaan, en ook de bekende Lambertus de Beveren, die de Pelgrimsreis van John Bunyan van aantekeningen voorzag. Beukelman studeerde te Leiden in de godgeleerdheid. In oktober 1725 ontving hij een beroep naar Oost- en West-Blokker, dat wegens zijn minderjarigheid niet geaprobeerd werd door de Staten van Holland en West-Friesland. Op 27 november 1726 werd hij tot predikant bevestigd in zijn eerste gemeente Driehuizen en Zuid-Schermer.

Vervolgens diende hij de gemeenten Alblasterdam (december 1728), Zierikzee (januari 1730), Hoorn (juni 1737), Rotterdam (maart 1749) en 's-Gravenhage (oktober 1750). In Hoorn werkte hij samen met zijn vroegere predikant Lambertus de Beveren. Tijdens zijn predikantschap in 's-Gravenhage betoonde hij zich vurig Oranjegezind. De stadhouder en andere edelen waren dan ook meer dan eens onder zijn gehoor te vinden.

Op 17 augustus 1757 is hij in 's-Gravenhage overleden, nadat een ernstige ziekte zijn lichaam in korte tijd had gesloopt. Velen betreurden hun gewaardeerde leraar. In zijn geboortestad werd hij begraven.

Joannes Beukelman was een ijverige predikant, getrouw in zijn prediking, zijn catechiseren en huisbezoeken, en in het handhaven van de tucht. Vele malen diende hij classis of synode als scriba of preses. Hij mocht getuigen dat hij zegen ondervond op zijn prediking, die ontdekkend en overtuigend was. Zijn preekstijl was eerbiedig, ernstig en gevoelig, waardoor hij geliefd was in de gemeenten die hij diende.

Hij bracht geen onnodige geleerdheid of uitweidingen op de preekstoel. In grote lijnen volgde hij de indeling zoals die toen gebruikelijk was: een korte inleiding, een uitleg van de tekst in enkele punten en een toepassing, waarin hij inging op de onderscheiden zielsgesteldheid van de leden der gemeente.

Zelf heeft hij geen preken in druk laten verschijnen. Zijn nagelaten preken werden gekocht door boekdrukker Jan Abraham Bouvink, die ze in de jaren 1773-1777 uitgaf in zeven dikke bundels

‘Keurstoffen’ en ‘Vervolgstoffen’. Zijn zoon, ds. Johannes Wilh. Bouvink begeleidde de uitgaven. In totaal zijn 334 preken uitgegeven.

Bronnen: - Nieuw Nederlandsch biografisch
Woordenboek, deel 7
- Reformatorisch Dagblad, april 2009.

De hierna volgende preek is afkomstig uit ‘De Lydende en Verheerlykte Immanuël’, eerste stuk, de negenendertigste leerrede over het lijden van de Heiland, pag. 597-610.

De toevoeging aan de titel luidt als volgt: ‘of volledige verklaring over alle de Lijdens- en Feeststoffen in negenenvijftig leerredenen en eene Inleidings-leerreden tot de Lijdensgeschiedenis, waarbij gevoegt zijn Drie leerredenen over den Lofzang Simeons en eene Belijdenispredikatie, alle uitgewerkt en gepredikt door den Wel eerwaarden, zeer geleerden en nu zaligen Heer Joannes Beukelman, in zijn Wel Eerwaarde Leven, getrouw Bedienaar des Godlijken woords in de Gemeenten van Jezus Christus, te Driehuizen, Alblasterdam, Zirkzee, Hoorn, Rotterdam en laatst in ’s-Gravenhage.

Uitgegeven in 's-Gravenhage bij Jan Abraham Bouvink, Boekverkoper op de plaats, 1775. Met Privilegie der Ed. Gr. Mog. Heeren Staaten van Holland en West Friesland.

De preek is herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

OPSTAAN MET CHRISTUS

door

JOANNES BEUKELMAN

”En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden; en de aarde beefde, en de steenrotsen scheurden. En de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt. En uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijn opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen.”

Mattheüs 27:51-53

Inleiding

Het was een bijzondere uitspraak die Paulus eens ten aanzien van zichzelf gebruikte, als hij zegt: ‘Want als ik zwak ben, dan ben ik machtig’, 2 Korinthe 12:10. Hij was tot alle dingen in staat, niet in eigen kracht, maar door Chris-

tus Die hem kracht gaf. De genade van Christus was hem genoeg en Diens kracht werd in zijn zwakheid volbracht. Maar deze bijzondere uitspraak is nog meer van toepassing op de Heere en Heiland van Paulus, Jezus Christus. Hoe dieper Hij vernederd werd, des te meer blonk Zijn goddelijke kracht uit.

Bij Zijn nederige geboorte toonde Hij Zijn goddelijke kracht door een ster aan de hemel te plaatsen, die de wijzen uit het oosten tot Hem liet komen en bij Hem bracht. Ook bij Zijn verzoeking in de woestijn door de satan toonde Hij die kracht door de duivel keer op keer te beschamen en hem uiteindelijk te noodzaken Hem te verlaten. Tijdens Zijn lijden toonde Hij Zijn kracht door een zich zeer zwaar bezondigende Petrus tot inkeer te brengen. Ook door een moordenaar op het einde van zijn leven krachtadig te bekeren. Bij Zijn dood bleek die kracht toen Hij op het allerdiepst vernederd werd en Zijn Vader gehoorzaam was tot de dood, zelfs tot de dood aan het kruis. Toen Hij in zwakheid gekruisigd werd en aan het kruishout stierf, heeft Hij Zijn goddelijke kracht op de meest heerlijke en krachtige wijze doen uitblinken.

Niet alleen werd de zon verduisterd midden op de dag, maar ook kwamen de gehele natuur en al het geschapene in beweging, zoals blijkt uit de vier wonderen, die in onze tekst genoemd worden. Deze vier wonderen die bij de dood van Christus plaatsvonden, overdenken we nu:

1. Het voorhangsel van de tempel scheurde.
2. De aarde beefde.
3. De steenrotsen scheurden.
4. De graven werden geopend en vele lichamen der heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt en gezien in de heilige stad.

O God, laten er ook nu in dit uur wonderen van genade geschieden, Amen.

Verklaring

1. *Het voorhangsel van de tempel scheurde.*

Wat betreft het eerste van deze wonderen, daarvan zegt Mattheüs: En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden. Markus stemt hiermee geheel overeen. Maar Lukas zegt: Het scheurde middendoor. Dit eerste wonder is, evenals de drie andere wonderen, een zaak van zoveel

verwondering en dermate bovennatuurlijk dat het wel mag worden voorafgegaan door de uitroep: Zie! Dit geeft te kennen dat deze dingen terstond en op hetzelfde ogenblik plaats vonden toen de Vorst des Levens de geest gaf en de dood aan het kruis stierf. Het woord geeft bovendien aan hoe wonderlijk en opmerkelijk deze gebeurtenissen zijn.

Het gaat hier over het voorhangsel van de tempel. Er waren in de tempel twee voorhangsels. Het ene hing voor de deur waardoor men binnen ging in het Heilige. Het andere hing voor de deur of opening waardoor men naar binnen moest gaan in het Heilige der heiligen. Dit was van witte, hemelsblauwe, purperen en scharlaken draden. Met deze draden waren afbeeldingen van cherubim en verscheidene bloemwerken kunstig ingeweven. Dit laatste voorhangsel wordt hier bedoeld. Dit voorhangsel dat Paulus het tweede voorhangsel noemt (Hebreeën 9:3), bevond zich in de tweede tempel. Evenals in de eerste tempel diende het als een tussenwand ('middelmuur des afscheidsels', Efeze 2:14) tussen het Heilige en het Heilige der heiligen.

In de tweede tempel waren er als tussenwand twee voorhangsels. Beide hingen over twee sterke balken, de ene aan de zijde van het Heilige der heiligen en de andere aan de kant van het Heilige. Tussen die twee voorhangsels was een ruimte van een el groot. Volgens het getuigenis van de Joden was elk van deze voorhangsels vier vingers dik en dertig el hoog of lang. Omdat ze niet mochten verouderen, werden er ieder jaar nieuwe gemaakt. Beide deden eigenlijk dienst als één voorhangsel. Daarom werden ze ook als één voorhangsel aangemerkt. Dat is de reden waarom ook de evangelisten allen in het enkelvoud over het voorhangsel van de tempel gesproken hebben.

Dit voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden. De bijbelgeleerde John Lightfoot¹ gelooft dat allebei de voorhangsels, die het Heilige der heiligen bedekten, en als één voorhangsel aangemerkt werden, gescheurd zijn. Het is ook mogelijk dat dit scheuren in tweeën van boven tot beneden niet recht op en neer, maar schuin en overdwars

¹ John Lightfoot (1602-1675) was een Anglicaanse theoloog en als hebraïcus een zeer goede kenner van de rabbijnse literatuur.

middendoor van boven tot beneden plaatsvond. Daardoor viel het onderste deel op de grond neer, en ging het Heilige der heiligen open. Zo werd het mogelijk naar binnen te zien.

Als men nu bedenkt:

- dat volgens het eigen getuigenis van de Joden dit voorhangsel een zeer kostbaar geweven sterk tapijt was, vier vingers dik;
- dat het geen versleten maar een kortgeleden vervaardigd doek was, aangezien er jaarlijks nieuwe gemaakt en opgehangen werden;
- dat dit voorhangsel op zo'n plaats hing dat het niet door de wind of door het weer beschadigd kon worden;

dan kan men in het scheuren van dit voorhangsel niets anders dan Gods wonderdoende hand opmerken.

Gods hand kwam daarin te meer openbaar, omdat het voorhangsel niet van onder naar boven, maar van bovenaf naar beneden scheurde. Dit vormt een zichtbaar bewijs dat dit scheuren van boven uit de hemel geschiedde en dat dit niet door de hand van een mens plaats vond maar door de God van Israël Die in de hoogte woont. Wat een schrik moet dit onverwachte scheuren

wel veroorzaakt hebben bij de priesters, die op dat ogenblik, op de tijd van het dagelijkse avondoffer, hun dienst in het Heilige verrichtten. Ze staken daar de lampen van de gouden kandelaar aan en lieten het reukwerk branden. Wat zullen ze geschrokken zijn toen ze zagen dat dit voorhangsel zich plotseling in tweeën deelde en er een opening ontstond, waardoor men kon zien in het binnenste heiligdom, dat anders door dit voorhangsel voor de ogen van alle priesters toegesloten was.

Dit eerste wonder zou de ongelovige Joden tot nadenken gebracht moeten hebben. Tot dusver had God in het Heilige der heiligen van de tempel boven de ark van het verbond gewoond. Daar openbaarde Hij Zijn tegenwoordigheid op een bijzondere wijze. Daarom was die plaats ook zó heilig dat geen sterfelijk oog daarin mocht zien, behalve dat van de hogepriester en dan nog slechts één maal per jaar. Met dat doel had God dit dikke voorhangsel ervoor laten ophangen. Nu heeft Hij dit verscheurd en dus de deur van het binnenste heiligdom opengezet, zodat ieder ongehinderd naar binnen kan kijken. Moest dit hen niet tot nadenken gebracht heb-

ben? Nu immers laat Hij uit een rechtvaardig ongenoegen over de boosheid van het volk en hun priesters, die de Heere van de tempel ter dood gebracht hadden, Zijn huis voortaan onheilig en woest zijn, zoals voorzegd in Mattheüs 23:38. De hogepriester had in de voorgaande nacht zijn kleding in schijnheilige ijver gescheurd, toen hij de belijdenis van Jezus hoorde, dat Hij Gods Zoon was. Nu scheurt God Zelf dit voorhangsel waarmee Hij Zich, zolang Hij in het heiligdom woonde, als het ware bekleed had. Daarmee bekrachtigt Hij de belijdenis van Zijn Zoon, waarvan de hogepriester geroepen had dat het een godslastering was.

Maar dit wonder kan de gelovigen grote vreugde geven, omdat toen de ingang naar het hemelse heiligdom voor hen is geopend. Toen is de middelmuur des afscheidsels tussen Joden en heidenen, namelijk de ceremoniële wet met de gehele Levietische eredienst, omvergeworpen. Nu wordt aan allen van wie het hart door een ware boetvaardigheid verscheurd is, toegeroepen: ‘Daar wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom

door het bloed van Jezus, op een verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees; (...) zo laat ons toegaan met een waarachtig hart in volle verzekerdheid des geloofs' (Hebreeën 10 vers 19-22).

2. De aarde beefde.

Het tweede wonder was een aardbeving, die alleen Mattheüs naast de twee andere wonderen beschrijft: 'En de aarde beefde'.

De aarde werd geschud, zodat het leek of ze met barensweeën overvallen werd. Hoever zich deze aardbeving uitgestrekt heeft, kunnen wij niet met volkomen zekerheid vaststellen. Ongetwijfeld heeft ze zich in het bijzonder in het Joodse land voorgedaan en de berg Golgotha met de omgeving en de grond van de stad Jeruzalem doen beven, zoals Jesaja heeft voorspeld: 'De aarde zal volkomen waggelen gelijk een dronkaard' (Jesaja 24:20).

Als men wil stellen, dat bij de dood van het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt (Johannes 1:29), de gehele aarde gebeefd zou hebben, dan weten we niet of men dit met af-

doende reden wel zou kunnen tegenspreken. Wij voor ons vinden die gedachte niet vreemd. Niet alleen omdat Plinius een grote aardbeving beschrijft, die onder de regering van keizer Tiberius zou hebben plaats gevonden en waarbij twaalf grote steden in Asia werden omgekeerd; waarschijnlijk heeft deze aardbeving enige jaren eerder plaatsgevonden. Maar ook Thallus en andere Griekse schrijvers, door Eusebius geciteerd, maken duidelijk melding van een zeer zware aardbeving omstreeks deze zelfde tijd. Deze werd ook in het bijzonder in Bithynië gevoeld, waardoor vele huizen in de stad Nicea omvergeworpen werden. Op deze wijze betoonde de aarde haar medelijden met haar zo zeer mishandelde Schepper en haar ontzetting over de grootheid van de gepleegde misdaad. De profeet Amos zegt over deze grote boosheid: ‘Zou het land hierover niet beroerd worden?’ (Amos 8:8). De aarde geeft ook door deze geweldige beving te kennen dat ze vanwege deze wandaad siddert en overweegt of ze deze booswichten, die Hém gekruisigd en gedood hebben door Wie de aarde geschapen was, wel langer wilde dragen. In deze aardbeving moet men Gods won-

derdoende hand erkennen. Daarvan is ieder overtuigd die in Christus gelooft. Dit tweede wonder voorspelt aan het Joodse volk weinig goeds. Onder het Oude Testament werd immers de openbaring van Gods toorn onder het beeld van een aardbeving voorgesteld. In Psalm 18 staat: ‘Toen daverde en beefde de aarde, en de gronden der bergen beroerden zich en daverden, omdat Hij ontstoken was’ (vers 8). Ook nu openbaart God Zijn toorn. Niet alleen over hun boosheid, die in de kruisiging van Zijn Zoon een dieptepunt had bereikt. Maar Hij laat hun daarmee tegelijkertijd ook zien dat binnen korte tijd de uiterlijke vorm van hun godsdienst en regering door grote veranderingen van hun plaats verdrongen en afgeschaft zullen worden. Sommigen denken dat Paulus dit op het oog heeft gehad als hij in Hebreeën 12 spreekt over ‘de verandering der bewegelijke dingen’ (vers 27). Anderzijds kan deze aardbeving ook symbolisch aangemerkt worden als een voorbode van de zegenrijke gevoelens in harten die tot dusver aardsgezind waren. Deze gevoelens zouden door de prediking van de gekruisigde Christus in het bijzonder onder de heidenen merkbaar

worden, volgens de voorzegging van de profeet Haggai: ‘Ik zal de hemelen, en de aarde, en de zee, en het droge doen beven. Ja, Ik zal al de heidenen doen beven en ze zullen komen tot de Wens aller heidenen, en Ik zal dit huis met heerlijkheid vervullen, zegt de HEERE der heerscharen’ (Haggai 2:7-8). Net zoals eertijds de bergen waren opgesprongen en de aarde voor het aangezicht van de Heere gebeefd had, bij de verlossing van de kinderen Israëls uit Egypte. Zo toont deze aardbeving aan dat nu door de dood van Christus de ware verlossing geschied is van al Gods uitverkorenen uit de hand van al hun vijanden. Hierover betuigt zelfs de levenloze schepping zijn vreugde naar zijn aard. Door deze verlossing krijgt ze hoop dat ze eens van de dienstbaarheid van het verderf zou worden vrijgemaakt, zoals Paulus daarvan spreekt in Romeinen 8: ‘Want wij weten dat het ganse schepsel tezamen zucht, en tezamen als in barensood is tot nu toe’ (vers 22).

3. *De steenrotsen scheurden.*

Het derde wonder was het scheuren van de steenrotsen. Mattheüs beschrijft het zo: ‘En de

steenrotsen scheurden'. Het is zonder twijfel dat dit gedeeltelijk het gevolg was van de voorafgaande aardbeving. De landstreek rondom Jeruzalem was berg- en rotsachtig. In Psalm 125 staat: 'Rondom Jeruzalem zijn bergen' (vers 2). Deze bergen en steenrotsen werden door de aardbeving in die mate heen en weer geschud dat er hele stukken met een vreselijk gekraak van de hoogten in de diepe valleien neerstortten. Andere bergen en rotsen kregen grote spleten en scheuren, zodat het leek alsof ze hun mond opensperden, om de afgrijselijke boosheid die de Zoon van God was aangedaan, als het ware uit te schreeuwen en te vervloeken. Zo werd hier waarheid wat Christus gezegd had, dat de stenen haast roepen zouden (Lukas 19:40). Misschien heeft dit wonder zich het eerst geopenbaard bij de steenrots waarop Christus gekruisigd was. Daarna werd het voortgezet in de andere steenrotsen. Als men de reisbeschrijvingen mag geloven, zou men tot op de huidige dag nog hier en daar in de steenrotsen rond Golgotha zeer grote scheuren, als getuigen van dit wonder kunnen zien. Dit scheuren van de steenrotsen was voor de

ongelovige Joden weer een teken van Gods toorn over hun boosheid. Dit was voorzien in Nahum 1: ‘Zijn grimmigheid is uitgestort als vuur, en de rotsstenen worden door Hem vermorzeld’ (vers 6). Deze steenrotsen klagen als met open monden de hardheid van de harten van het Joodse volk aan. Ze schijnen uit te spreken dat de aarde slechts wacht op de wenk van haar Schepper om haar mond te openen en de weerspannige, bijeengekomen vijanden van Jezus te verslinden, zoals voorheen de vergadering van Korach, Dathan en Abiram. Ze roepen de herinnering op aan de afscheidsrede van de Heere Jezus, die Hij gehouden heeft tot de vrouwen, toen Hij weggeleid werd naar Golgotha. Daarin heeft Hij aan het Joodse volk zulke droevige tijden voorzien. Tijden dat ze zouden zeggen tot de bergen ‘Val op ons’ en tot de heuvels ‘Bedeck ons’.

Maar tegelijk kan dit scheuren van de steenrotsen ook symbolisch worden aangemerkt als een beeld van de bekering der heidenen, namelijk dat God uit deze stenen, Abraham kinderen zou kunnen verwekken. Want daardoor zouden de meest verharde harten, die de steenrotsen ge-

lijk waren, als gevolg van de prediking van het kruis verbroken worden.

4. De graven werden geopend en vele lichamen der heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt en gezien in de heilige stad.

Het vierde wonder was te zien aan de graven en aan de vele lichamen der heiligen die ontslapen waren. Mattheüs beschrijft ons dit aldus: ‘En de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt. En uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijn opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen’. We zullen dit wonder overdenken zoals het begon, zoals het zich voortzette en welke gevolgen dit had.

Het begin van dit wonder bestond in het openen van de graven. Om dit openen te kunnen begrijpen, moet men weten, dat de graven der Joden zich buiten hun woonplaats bevonden en gewoonlijk in de steenrotsen waren uitgehouwen. Als nu de steenrotsen vaneen scheurden, werden daardoor tegelijkertijd verscheidene graven geopend. Toch was het beslist een bij-

zonder wonder. Gods almacht, die zich ver-
toonde in het schudden van de steenrotsen,
deed dat in het bijzonder op die plaatsen waar
bepaalde heiligen begraven lagen. Die graven
opende Hij.

Het bleef echter niet bij dit openen van de gra-
ven. Een nieuw wonder vertoonde zich. Vele
lichamen der heiligen die ontslapen waren,
werden opgewekt. Wie deze heiligen waren van
wie de dode lichamen werden opgewekt, weet
niemand dan de alwetende God. Het waren niet
slechts weinige heiligen, maar de evangelist
vermeldt uitdrukkelijk dat vele lichamen der
heiligen die ontslapen waren, werden opge-
wekt.

Het verdere gevolg van dit wonder was, dat zij,
die uit de graven uitgegaan waren, na Zijn op-
standing in de heilige stad kwamen en aan ve-
len zijn verschenen. In het Grieks staat hier dat
ze op zulk een wijze verschenen, dat ze door
ieder duidelijk herkenbaar gezien werden. Ieder
moest erkennen dat ze werkelijk uit de dood
waren opgestaan.

De plaats waar deze opgewekte heiligen zijn
verschenen, wordt de heilige stad genoemd.

Ongetwijfeld moet daaronder worden verstaan de stad Jeruzalem. Met deze aanduiding waren de Joden ook gewoon in hun geschriften en op hun munten de stad Jeruzalem te vereren. Die naam draagt deze stad op veel plaatsen, zowel in de geschriften van het Oude als van het Nieuwe Testament. De reden van deze benaming is niet ver te zoeken. Ze draagt de naam van de heilige stad omdat ze op een bijzondere wijze heilig geacht werd, namelijk omdat ze geheiligd was door de tempel, het goddelijke heiligdom dat daarin opgericht was. Maar ook door de hele dienst van God, de offeranden en meer andere voorrechten, die aan deze stad verbonden en eigen waren.

De getuigen van deze wondere waarheid en de personen aan wie deze opgestane heiligen verschenen zijn, worden door de evangelist aangeduid als 'velen'. Hieruit volgt dan de vraag wie deze velen geweest zijn en met welke bedoeling die opgestane heiligen aan hen zijn verschenen. Het is aannemelijk dat deze personen ook behoord zullen hebben tot de heiligen op de aarde die Jezus in het aardse Jeruzalem nog over had. Te denken valt aan de apostelen en

anderen die op deze wijze door deze opgestane personen zeer levendig werden overtuigd van de waarheid en van de zalige kracht der opstanding van Jezus. Ze zijn zo in hun geloof en liefde tot de Heiland op bijzondere wijze versterkt. Op dezelfde wijze heeft Jezus Zich na Zijn opstanding ook aan geen anderen dan deze mensen, met vele gewisse kentekenen, levend vertoond, toen hij veertig dagen lang door hen gezien werd en Hij met hen sprak van de dingen die het Koninkrijk van God aangaan.

Het is de moeite van het overwegen waard om na te gaan hoe men de woorden van de evangelist moet opvatten, als hij zegt dat deze heiligen uit de graven gegaan zijn na Jezus' opstanding en in de heilige stad zijn gekomen en aan velen verschenen.

Sommigen denken, dat deze gestorven heiligen wel tegelijk met de dood van Christus uit de doden opgewekt zijn, maar dat ze tot de tijd van Jezus' opstanding in hun graven gebleven zijn en pas na Jezus' opstanding uit hun graven tevoorschijn zijn gekomen. Maar het dunkt ons dat dit niet waarschijnlijk is.

Anderen denken dat deze heiligen ten tijde van Jezus' dood zijn opgewekt en dat ze ook aanstonds daarop uit hun graven zijn gegaan. Maar ze hebben zich op onbekende plaatsen schuil gehouden, totdat Jezus ook uit de doden was opgestaan. Eerst daarna zijn ze pas binnen de stad Jeruzalem gekomen en hebben zich daar aan Jezus' heilige beminden laten zien.

Wij kiezen er het liefst voor, evenals andere voorname godgeleerden, dat de graven van deze heiligen wel bij de dood van Jezus zijn geopend, maar dat hun lichamen niet eerder levend zijn geworden en opgestaan, dan nadat de Heere Jezus Zelf eerst uit de doden was opgestaan. Bij gevolg zijn ze ook niet eerder uit hun graven gegaan. Hieruit volgt dat het opengaan van hun graven een uitwerking was van Jezus' dood, maar dat hun opstanding zelf werd uitgewerkt door de opstanding van Jezus.

De woorden van de evangelist laten deze uitleg goed toe. De zegswijze 'na Zijn opstanding' kan immers betrekking hebben op het voorafgaande 'en vele lichamen der heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt'. Maar het kan ook slaan op 'en zij gingen uit hun graven,

en kwamen in de heilige stad, en zijn velen verschenen'. Dan behoudt ook het getuigenis van Paulus zijn volle waarde als hij zegt dat Christus de eersteling geworden is van hen die ontslapen zijn (1 Korinthe 15:20).

Maar nu moeten we het volgende nog overdenken, namelijk hoe het verder met deze opgestane heiligen is afgelopen. Zijn ze naderhand weer gestorven? Of zijn ze met ziel en lichaam naar de hemel opgevaren? Vele uitleggers voelen voor het eerste. Zij zeggen dat Lazarus en het dochtertje van Jairus, die eveneens door de Heere Jezus uit de doden opgewekt zijn, naderhand weer gestorven zijn. Daarom geloven ze hetzelfde van deze heiligen. Maar ons komt, met bekende uitleggers, het tegendeel meer waarschijnlijk voor. We denken liever dat, zoals de Heere Jezus deze heiligen verwaardigd heeft om deel te hebben aan Zijn opstanding, Hij hen op dezelfde wijze verwaardigd zal hebben om medegenoten te worden van Zijn roemrijke hemelvaart. Dat wil zeggen, dat Hij hen ook naar het lichaam, evenals voorheen Henoeh en Elia opgenomen zal hebben in die

plaats waar Hij Zelf nu ook is. Beide naar ziel en lichaam aanschouwen ze daar nu Zijn heerlijkheid die Zijn Vader Hem gegeven heeft. Als ze weer hadden moeten sterven, zou dat voor hen geen voorrecht geweest zijn, omdat ze dan tweemaal de bitterheid van de dood hadden moeten smaken. Deze opgestane heiligen waren volmaakt rechtvaardigen die reeds de vreugde in God in de hemel gesmaakt hadden. Zouden die dan weer kunnen sterven?

Met dit openen van de graven werd de Joden hun boosheid aangerekend dat ze Hem hadden gedood, naar Wiens komst al de heiligen van hun volk zo vurig hadden uitgezien. Deze boosheid was zo'n verschrikkelijke daad dat God, als Hij naar Zijn strenge rechtvaardigheid had willen handelen, aan de graven bevel zou hebben kunnen geven deze ongelovige Joden om die reden levend te verslinden.

Maar aan de gelovigen wordt door alles wat in deze twee verzen beschreven is, verzekerd, dat de onschuldige Heiland niet voor Zichzelf gestorven is. Ook dat Hij niet voor Zichzelf alleen was opgestaan, maar dat Hij voor hen

gestorven en weer opgestaan was. Dat als gevolg daarvan de levendmakende kracht van Zijn dood, en de krachtige geur van Zijn leven de gelovigen die in Hem sterven ten goede zou komen. Voorzeker, de dood van de Heere Jezus is het leven van de gehele uitverkoren wereld. Hij heeft de sleutels van de hel en van de dood. ‘Door Zijn dood heeft hij teniet gedaan degene, die het geweld des doods had, dat is de duivel’ (Hebreeën 2:14). Door Zijn dood heeft Hij de dood de doodsteek gegeven en deze ten onder gebracht. Omdat de dood door de dood van de Heere Jezus vergiftigd was, daarom moest de aarde ook direct na de dood van de Heiland op een gewelddadige wijze genoodzaakt worden zijn doden uit te braken. Omdat de Heere Jezus door Zijn dood de dood overwonnen had, daarom moesten de ketens en grendels van de aarde losbreken en de gesloten gevangendeuren vanzelf opengaan. Maar zoals Hij door Zijn dood de dood heeft tenietgedaan, zo heeft Hij ook door Zijn opstanding het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht (2 Timotheüs 1:10). Zo heeft Hij bewezen dat het waarheid is, wat Hij gesproken had: ‘Ik ben de

Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven; en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in eeuwigheid (Johannes 11:25-26).

Ten slotte kan dit openen van de graven en de opstanding der heiligen die ontslapen waren, figuurlijk worden opgevat als een voorteken van de geestelijke opstanding die te zijner tijd aan de wereld zou worden getoond, namelijk de bekeerling van de vele heidenen, die dood waren in zonden en misdaden. Zij zullen tot deze Vorst des levens bekeerd worden. De Heere Jezus Zelf had eens van deze geestelijke opstanding gesproken: ‘Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, de ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven’ (Johannes 5:25).

Het is ook een voorteken van de zalige opstanding op de laatste dag. Van deze opstanding heeft de Heere Jezus in aansluiting aan de vorige woorden gesproken: ‘Verwonder u daar niet over, want de ure komt, waarin allen die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen; en

zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdorpenis' (vers 28-29). In deze opstanding zullen ook de opgestane heiligen van alle plaatsen en tijden bij het beven van de aarde en het in stukken scheuren van de bergen en steenrotsen opstaan. Of om liever met Petrus te spreken op de tijd wanneer 'de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken die daarin zijn, zullen verbranden' (2 Petrus 3:10). Met vele scharen zullen zij dan ingaan in de, in volle waarheid zo genoemde, heilige stad, het Jeruzalem dat boven is. Aldaar zullen ze verschijnen voor het aangezicht van God en van de Heere Jezus, de Middelaar van het Nieuwe Testament en voor vele duizenden engelen en al de volmaakt rechtvaardigen. Daar zullen ze dan blijven in de eindeloze eeuwigheid.

Samenvattend

Zoals God met alle bijzondere werken van Zijn almacht de meest wijze bedoelingen heeft, zo heeft Hij die ook met deze wonderen gehad.

Als we dit overdenken dan kunnen we de volgende bedoelingen wel zonder twijfel vaststellen.

1. Hij heeft door deze ongewone gebeurtenissen de domme en onachtzame mensen willen opwekken om over deze dood na te denken en de oorzaak daarvan te onderzoeken. Het is of al deze vier wonderen zeggen: Mensen, laat dit u onbewogen? Merkt u dit niet op en spoort u dit niet aan om de oorzaak van Jezus' dood te onderzoeken en in te zien welk eeuwig belang uw onsterfelijke ziel daarbij heeft?
2. God wilde de eer van Zijn Zoon, Die door de smadelijke kruisdood op het hoogst gekrenkt was, weer herstellen. Hij wilde een openbaar getuigenis van Zijn onschuld afleggen. Daarom heeft Hij als met een goddelijke stem de onschuld van Jezus uitgeroepen. De Heere Jezus had aan het kruis geen bewijs van Zijn almacht willen tonen door van het kruis af te komen, zoals Zijn vijanden begeerden. Hij had de openbaring van Zijn onschuld aan Zijn Vader overgelaten (Johannes 8:50). Toen de Zoon van God in de diepste versmaadheid aan het kruis gestorven was, trad de Vader tevoor-

schijn. Hij redde de eer van Zijn Zoon, Die men met de overtreders geteld had, daardoor dat Hij de levenloze schepselen opriep om over Hem een ongewone grafrede te houden.

3. Hierdoor werden ook de goddelijke majesteit en heerlijkheid van Christus geopenbaard. Hij was daarom ter dood veroordeeld, omdat Hij Zich naar het oordeel van Zijn verblinde vijanden ten onrechte voor Gods Zoon had uitgegeven. Maar nu getuigde de hele natuur door buitengewone bevingen dat Hij, Die zij vermoord hadden, inderdaad de Zoon van God en hun Schepper was en dat zij de Heere der heerlijkheid gekruisigd hadden.
4. Deze openbaring van de goddelijke almacht van Christus geschiedde ook bij Zijn kruisdood om alle ergernis van het kruis weg te nemen en aan ieder zeer nadrukkelijk te verzekeren, dat Hij werkelijk de Messias was.

Toepassing

1. Het zou zeker te wensen zijn, dat al deze gedachten op de juiste wijze overwogen en ter harte genomen werden. Dat daardoor het innerlijk zou worden gebracht tot een heilig beven en tot een verbreken van het hart. Om niet in het algemeen te spreken, vragen wij ieder van u als in de tegenwoordigheid van God en van Christus, Die bij de opstanding der doden en in het laatste oordeel hier ook van getuigen zal, hoe uw harten in dezen gesteld zijn.
 - Is uw hart wel ooit verbroken door de kracht van Christus? Van nature hebben wij allen een stenen hart, volgens Ezechiël 26. Maar wanneer men door Christus tot de zaligheid bewerkt wordt, en van Hem een vlezen hart krijgt, moet men zijn hart scheuren (Joël 2:13). Men krijgt dan een gebroken en verslagen hart.
 - Hebt u ooit een bijzondere aandoening, ontroering of beving in uw hart bespeurd? Was het een beven door en voor Gods Woord? (Jesaja 66:2). Gingen uw aandoe-

ning en ontroering uit naar God en naar Jezus? Zo sprak ook Haggai over de ware bekering, dat de heidenen zullen beven en zo zullen komen tot de Wens aller heidenen (Haggai 2:8).

- Hebt u ooit enig geestelijk leven in uw ziel bespeurd? Maakte u dat voortdurend werkzaam in uw gebeden? Hebt u zichzelf daardoor aanhoudend aan de Heere Jezus opgedragen? En hebt u zich uiteindelijk, met het loslaten van alles buiten Hem, ook van uzelf, aan Hem overgegeven? Dat is de geestelijke of eerste opstanding. Hierop zal de tweede en zalige opstanding volgen. ‘Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heersen in alle eeuwigheid’ (Openbaring 20:5-6).

Het is te vrezen, dat bij verreweg de meesten deze dingen niet gevonden worden, maar dat de meesten zonder ware bekommering, met versteende harten, maar

voortgaan in de geestelijke dood. Het is zeker dat ook dezen eens weer zullen opstaan. Dat is waar, maar dit zal geschieden op een zeer droevige wijze, tot veelvoudige smaadheid, ja tot een eeuwig afgrijzen. Alleen de rechtvaardigen zullen opstaan tot het eeuwige leven.

Moge u hierdoor nog eens geraakt worden en zo bewogen, dat uw hart verbroken werd. God Zelf bewerke u daartoe door Zijn Geest onder de prediking van dit woord. Het waren alleen de heiligen, die in onze tekst opgewekt werden en die in de heilige stad kwamen. Al wie dan ook zou willen en wensen hiernamaals eens op te staan als een gezaligde, die moet hier in het graf gelegd worden als een heilige. Al wie wil opstaan uit het eigenlijke graf tot het eeuwige leven, die moet hier in de tijd eerst uit het graf der zonden opstaan tot een nieuw en geestelijk leven.

Begint u te zien dat u in uw natuurstaat als in een graf begraven ligt? Dat u geestelijk dood bent en dat u geheel onmachtig bent tot het goede? En dat u daarom in eeuwig-

heid niet in staat zult zijn om zelf uit dat graf te gaan? Laat u dat toch niet afschrikken, maar te meer en te ernstiger doen aanhouden.

Bij God zijn alle dingen mogelijk. De kracht van Christus' dood blijft altijd dezelfde. Hij kan u niet alleen levend maken, hoe ellendig en diep verkeerd u ook mag zijn, maar als u aanhoudt, dan zal Hij het op Zijn tijd ook doen. Val daarom maar oprecht voor Hem neer.

2. Kinderen van God, was dit niet uw ondervinding? Was het met u ook niet zo diep ellendig gesteld? De Heere heeft u echter genade, zelfs doorbrekende genade, op Zijn tijd geschonken. U die genade hebt ontvangen, hoeft nu niet meer voor de dood en ook niet voor het graf te schrikken of er schroom voor te hebben. U mag die beide met Paulus blijmoedig uitdagen en zeggen: 'Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de wet. Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door

onze Heere Jezus Christus' (1 Korinthe 15:55-57). De dood der gelovigen is voor hen nu slechts een zachte en zoete slaap. Het graf is voor hen een rustbed of slaapkamer waaruit ze, als ze weer levend geworden zijn, zullen uitgaan, wanneer ten laatste de graven zich eens zullen openen en in de dag van de opstanding de aarde voor de laatste maal beven zal. Dan zullen ze in het hemelse Jeruzalem tot God en tot hun Heiland Jezus ingaan.

Zoek ondertussen maar terwijl u, gelovigen, hier nog bent uw harten meer en meer in ootmoed voor God te vernederen. Geef uw hart veel over in de hand van Jezus, opdat Hij het steeds meer zuivere van de nog overgebleven steenachtigheid. Beef aanhoudend voor Zijn aangezicht met een kinderlijke vreze. Zoek dagelijks meer en meer uit het graf der zonde uit te gaan, uit de slaap der zonde op te staan en in een nieuw leven voor Gods aangezicht in oprechtheid te wandelen.

En tot besluit, als die stem zal roepen ‘Waak op en juich, gij die in het stof woont!’ (Jesaja 26:19), dan zult ge ingebracht worden in de heilige stad, in het hemelse Jeruzalem daarboven, en daar aan velen geopenbaard worden.

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

In open envelop zonder postzegel zenden aan:

Pieters Media bv
Antwoordnummer 5
4500 WC GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVEREIL-SERIE

Voorzitter
Ds. J. Westerink, Urk

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 9,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen
(bij voorkeur schriftelijk) aan:

Pieters Media bv,
Postbus 12,
4503 ZG GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl